

ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

JAPANESE LANGUAGE SPEAKING ABILITY AND ATTITUDE TOWARD ROLE-PLAY LEARNING MANAGEMENT OF MATHAYOMSUKSA 5 SUTDENTS.

ณัฐสุดา สุภารัตน์^{1,*} วิโรจน์ ชมภู² และ วิชิต สุรัตน์เรืองชัย³

Nutsuda Suparat^{1,*}, Wirote Chompoo² and Vichit Suratrungchai³

¹สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี 20131

²โรงเรียนสาธิต พิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี 20131

³สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี 20131

¹Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Burapha University, Chonburi 20131, Thailand

²Piboonbumpen Demonstration School, Burapha University, Chonburi 20131, Thailand

³Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Burapha University, Chonburi 20131, Thailand

*Corresponding author: Email: choruilchin@hotmail.com

รับบทความ 3 ธันวาคม 2561 แก้ไขบทความ 4 มีนาคม 2562 ตอรับบทความ 15 มีนาคม 2562 เผยแพร่บทความ เมษายน 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น หลังเรียนกับเกณฑ์เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ก่อนกับหลังเรียน และศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนศรีราชา จำนวน 44 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัย นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติมีผลคะแนนการพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 79.49 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ มีผลคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น, เจตคติ, วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

ABSTRACT

The purposes of this research are to compare the students' Japanese speaking ability after the intervention with the set criterion, to compare the Japanese speaking ability before and after learning through the developed learning management, and to examine the students' attitude toward role-play learning management. The samples, obtained through simple random sampling, consisted of 44 of Mathayomsuksa 5 students from Japanese language program at Sriracha School in the academic year 2018. The results of this research revealed that after the intervention the students' mean scores of Japanese language speaking ability was 79.49 percent, which was higher than the set criterion of 70 percent with a statistically significant level of .01. The student attitudes toward the developed learning management as a whole was higher than those of before the intervention at a good level.

Keywords: Japanese Language Speaking Ability, Attitude, Role-play Learning Management

บทนำ

ในปัจจุบัน ญี่ปุ่นถือเป็นประเทศที่มีมาลงทุนในประเทศไทยเป็นอันดับต้น ๆ ทำให้ภาษาญี่ปุ่นเข้ามามีบทบาทสำคัญมากขึ้น ส่งผลให้ความต้องการด้านทรัพยากรบุคคลที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ภาษาญี่ปุ่นจึงกลายมาเป็นภาษาที่ได้รับความนิยม และได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 2 - 3) การจัดการเรียนรู้โดยมีจุดมุ่งหมายให้เด็กสามารถพูดได้นั้นไม่ใช่การสอนที่เน้นการทำข้อสอบแต่เป็นการสอนที่เน้นให้เด็กได้ฝึกพูด และจำเป็นต้องจัด

สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษาของเด็กด้วย เพราะการเรียนภาษาเป็นเรื่องของการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ เด็กที่จะสามารถพูดได้ไม่จำเป็นต้องเก่งแต่ต้องกล้าที่จะพูด (อรพรรณ วีระวงศ์, 2554, ออนไลน์)

จากประสบการณ์ในการสอน พบว่า ปัญหาของนักเรียนส่วนใหญ่คือ สามารถฟังภาษาญี่ปุ่นเข้าใจแต่ไม่สามารถพูดตอบกลับด้วยภาษาญี่ปุ่นได้ และเมื่อมีกิจกรรมที่ต้องพูดภาษาญี่ปุ่นนักเรียนรู้สึกกลัวไม่กล้าที่จะพูดภาษาญี่ปุ่น นำไปสู่การมีทัศนคติแง่ลบต่อการพูดภาษาญี่ปุ่น เหตุผลหนึ่งเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้อาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย ปัจจุบันนี้ผู้เรียนมีโอกาสพูดภาษาญี่ปุ่นในชีวิตประจำวันค่อนข้างน้อย ดังนั้น การให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในห้องเรียนให้มากจึงเป็นสิ่งสำคัญ ตรงกับความคิดเห็นของ อรุณี วิริยะจิตรา (2532, หน้า 78) สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, หน้า 121 - 122) และ ละเอียด จุฑานันท์ (2544, หน้า 97) ที่มีความเห็นในลักษณะคล้ายกันว่า การจัดการกิจกรรมในชั้นเรียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาผ่านการทำกิจกรรมอย่างมีความหมายถือเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การสอนบรรลุเป้าหมาย ผู้เรียนจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมและยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน ได้เรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีและความร่วมมือระหว่างกัน

วิธีสอนที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่งคือ วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ นับเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์จริงในสถานการณ์ที่มีความหลากหลาย (ชูศรี สนิทประชากร, 2545, หน้า 14) ตรงกับที่ วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542, หน้า 4) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติว่าเป็นเทคนิคการเรียนที่สามารถพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ช่วยส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน และยังเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน นอกจากนี้ทฤษฎีการได้มาซึ่งภาษาที่สองของคราเชน (Krashen) (Dulay & Burt., 1982 อ้างถึงใน นิวัฒน์ สุขพินิจ, 2555, ออนไลน์) สมมติฐานว่าด้วยตัวกรองด้านอารมณ์ ได้กล่าวถึงการให้ความสำคัญต่อการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่อาจละเลย เนื่องจากทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจะส่งผลต่อการเรียนภาษาในด้านการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ข้อมูลใหม่ ๆ และประสบการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนรับรู้สิ่งที่ป้อนให้เร็วยิ่งขึ้น สิ่งที่ต้องทำก็คือการลดความกดดัน เนื่องมาจากการมีทัศนคติที่ดี เกิดแรงจูงใจและรู้สึกผ่อนคลายจะทำให้การรับรู้ภาษามีประสิทธิภาพมากขึ้น

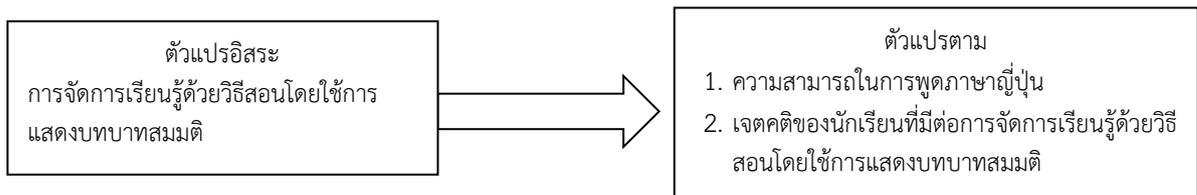
จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติกับวิชาภาษาต่างประเทศ เช่น ผลงานวิจัย ช่อเพชร พันธุ์แสง (2555, บทคัดย่อ) คมปกรณ กวสพิรมย์ (2556, บทคัดย่อ) รวมถึงงานวิจัยของ วิฑิตพงศ์ เหลืองสุวรรณ (2557, บทคัดย่อ) พบว่า การใช้บทบาทสมมติส่งผลต่อการสอนการพูดโดยตรง แต่งานวิจัยส่วนมากเป็นการนำวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในส่วนของภาษาญี่ปุ่นนั้นยังมีน้อย จากที่กล่าวมานี้เป็นเหตุให้ผู้วิจัยทำการศึกษาเรื่องความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้อด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา กับเกณฑ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นโรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี ก่อนกับหลังเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ
3. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เนื้อหาที่นำมาใช้สอนในวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารเป็นเนื้อหาในส่วนของบทสนทนาเกี่ยวกับการเดินทางและการเลือกของข้าว

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้ารูปแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experimental research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนศรีราชา จำนวน 44 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียน ภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา ทั้งหมด 46 คน ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 6 สัปดาห์ ใช้เวลาสอนจำนวน 24 คาบเรียน สัปดาห์ละ 4 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี จำนวน 44 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา ทั้งหมด 46 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนศรีราชา จำนวน 6 แผน โดยใช้เวลาทั้งหมด 20 ชั่วโมง รวม 6 สัปดาห์ ประกอบได้ด้วย

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 交通 (การเดินทาง) สาระย่อยที่ 1 เรื่อง ตั๋วหนังและทิศทาง

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 交通 (การเดินทาง) สาระย่อยที่ 2 เรื่อง ยานพาหนะ

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 3 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 交通 (การเดินทาง) สาระย่อยที่ 3 เรื่อง แผนที่

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 4 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 プレゼント (ของขวัญ) สาระย่อยที่ 1 เรื่อง การขายนาม

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 5 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 プレゼント (ของขวัญ) สาระย่อยที่ 2 เรื่อง การให้ - ได้รับ

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 6 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 プレゼント (ของขวัญ) สาระย่อยที่ 3 เรื่อง วันพิเศษ

แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าคุณภาพ อยู่ระหว่าง 4.20-5.00 เฉลี่ยเท่ากับ 4.75

2. แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาคปฏิบัติ จำนวน 2 ชุด ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่คัดเลือกหัวข้อมาจากหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 2 หน่วย คือ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 交通 (การเดินทาง) และ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 プレゼント (ของขวัญ) มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 เฉลี่ยเท่ากับ 0.91 ค่าอำนาจจำแนกดัชนีความไวข้อสอบ (S) อยู่ระหว่าง 0.53 - 0.70 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.951

ชุดที่ 1 การเดินทาง ประกอบด้วย บัตรสถานการณ์ จำนวน 10 สถานการณ์ และภาพแผนที่

ชุดที่ 2 ของขวัญ ประกอบด้วย บัตรสถานการณ์ จำนวน 10 สถานการณ์ และภาพสิ่งของ

3. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้โดยวิธีใช้การแสดงบทบาทสมมติ ตามวิธีของ ลิเคอร์ท์ จำนวน 1 ฉบับ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 เฉลี่ยเท่ากับ 0.96 ค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.22 - 0.81 และความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.87

วิธีรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ตรวจนับคะแนน และบันทึกผลการทดสอบเก็บไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน
2. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเองกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งใช้เนื้อหาและระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีใช้การแสดงบทบาทสมมติและมีการเก็บคะแนนในส่วนการแสดงบทบาทสมมติในคาบเรียนด้วย ให้คะแนนโดยครูผู้สอนและผู้สังเกตการณ์ แล้วนำคะแนนมาหารเฉลี่ย บันทึกผลคะแนนไว้เป็นข้อมูล
3. ทดสอบหลังเรียน (Post - test) นำแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาคปฏิบัติฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน ในการให้คะแนนใช้ครูผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 ท่าน แล้วนำคะแนนมาหารเฉลี่ย ใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแนวทางการวัดและประเมินผลความสามารถในการพูด โดยยึดกรอบการวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 บันทึกผลการทดสอบเก็บไว้เป็นคะแนนทดสอบหลังเรียน นำคะแนนเก็บระหว่างเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียนมารวมกันแล้วหารเฉลี่ย และให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยวิธีใช้การแสดงบทบาทสมมติหลังการทดลองเสร็จสิ้น

ตาราง 1 ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา หลังเรียน ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70

การทดสอบ	n	\bar{X}	SD	df	t	p
หลังเรียน	44	15.90	1.860	43	56.690**	.000

**p<.01

จากตาราง 1 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา กลุ่มตัวอย่าง 44 คน หลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 15.90 พบว่า ค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 2 ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา ก่อนกับ หลังเรียนด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

การทดสอบ	n	\bar{X}	SD	df	t	p
ก่อนเรียน	44	4.58	2.715	43	48.616**	.000
หลังเรียน	44	15.90	1.860			

**p<.01

จากตาราง 2 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 44 คน ก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 4.58 และหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 15.90 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยหลังเรียนและค่าเฉลี่ยก่อนเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 3 เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

ข้อที่	ความคิดเห็นของนักเรียน	\bar{X}	SD	ระดับ
13	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการศึกษานี้ไม่มีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นเลย	4.63	0.57	ระดับมากที่สุด
9	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการทำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติทำให้เสียเวลาในการเรียน	4.54	0.66	ระดับมากที่สุด
16	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการศึกษานี้ทำให้ข้าพเจ้าสับสนในเนื้อหาที่เรียน	4.43	0.65	ระดับมาก
15	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการศึกษานี้ขัดขวางการฝึกฝนการพูดภาษาญี่ปุ่น	4.41	0.75	ระดับมาก
3	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจที่จะพูดภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น	3.48	1.43	ระดับปานกลาง
17	ข้าพเจ้าได้มีการค้นหาความรู้เพิ่มเติมจากเนื้อหาที่เรียน	3.43	0.93	ระดับปานกลาง
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.01	0.77	ระดับมาก

จากตารางประกอบ 3 พบว่า เมื่อนำคะแนนเจตคติมาแปรผลและจัดอันดับคะแนนที่สูงที่สุด 2 อันดับ ของแต่ละระดับ ได้ผลดังนี้ ระดับมากที่สุด อันดับ 1 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการศึกษานี้ไม่มีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นเลย เฉลี่ย 4.63 อันดับ 2 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการทำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติทำให้เสียเวลาในการเรียน เฉลี่ย 4.54 ค่าเจตคติที่อยู่ในระดับมาก อันดับ 1 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการศึกษานี้ทำให้ข้าพเจ้าสับสนในเนื้อหาที่เรียน เฉลี่ย 4.43 อันดับ 2 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการศึกษานี้ขัดขวางการฝึกฝนการพูดภาษาญี่ปุ่น เฉลี่ย 4.41 และค่าเจตคติที่อยู่ในระดับปานกลาง อันดับ 1 ข้าพเจ้ามีความมั่นใจที่จะพูดภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น เฉลี่ย 3.48 อันดับ 2 ข้าพเจ้าได้มีการค้นหาความรู้เพิ่มเติมจากเนื้อหาที่เรียน เฉลี่ย 3.43 และเมื่อนำคะแนนเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติทั้ง 24 ข้อ มาหาค่าเฉลี่ย ได้ค่าเฉลี่ยรวม 4.01 อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ด้านความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น

ในการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา จังหวัดชลบุรี ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ย 4.58 คะแนน คะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 15.90 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และนักเรียนทั้งหมดได้คะแนนสูงกว่าร้อยละ 70 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

ประการแรก การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มี 3 ขั้นตอน และพบว่าขั้นตอนที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียนมากที่สุด ได้แก่

ขั้นที่ 1 นำเสนอความรู้และสถานการณ์ เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจกับสถานการณ์ เนื้อหา คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่ต้องใช้ในสถานการณ์นั้น ๆ จากตัวอย่างประโยคและบทสนทนา โดยมีครูช่วยแนะนำเพิ่มเติม และครูผู้สอนเน้นย้ำให้ผู้เรียนได้ลองศึกษาและทำความเข้าใจด้วยตนเองก่อน และมีการตรวจสอบความเข้าใจด้วยการตั้งคำถาม และให้ผู้เรียนทดลองแต่งบทสนทนาสั้น ๆ ด้วยตนเอง ในครั้งแรก ๆ ผู้เรียนมีความรู้สึกสับสน อยากถามครู อยากให้ครูอธิบายเลย เพราะผู้เรียนไม่เคยเจอวิธีสอนแบบนี้มาก่อน แต่ครูผู้สอนต้องเปลี่ยนจากการอธิบายไวยากรณ์ในทันที เป็นการแนะนำให้ผู้เรียนคิดต่อ เช่น การยกตัวอย่างประโยคเปรียบเทียบแทน เป็นต้น เมื่อผ่านไปหลายครั้งผู้เรียนเริ่มปรับตัวได้ และพยายามลองค้นหาคำตอบด้วยตนเองในที่สุด สอดคล้องกับทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructionism) เป็นทฤษฎีที่มีรากฐานมาจากผลงานของ ออซูเบลและเพียเจต์ ซึ่งนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้หลากหลายและหนึ่งในนั้นคือการเปลี่ยนบทบาทของครูผู้สอนจากผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้และควบคุมชั้นเรียนเป็นผู้อำนวยความสะดวกที่คอยช่วยเหลือและให้ความแนะนำแก่ผู้เรียน และในส่วนของวิธีการสอนเปลี่ยนจากการให้ความรู้เป็นการสร้างความรู้ด้วยตัวผู้เรียนเอง (Devries, 1992, pp. 3 - 6 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2561, หน้า 90 - 96)

ขั้นที่ 2 จับคู่แต่งบทสนทนาและกำหนดผู้สังเกตการณ์ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ช่วยกันกับเพื่อนในกลุ่มหรือคู่ของตนเองคิดสร้างบทสนทนาใหม่ให้เข้ากับสถานการณ์ โดยอาศัยความรู้จากไปความรู้ และการศึกษาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ในขั้นนี้ครูจะมีหน้าที่ให้คำแนะนำ และคอยตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของบทสนทนา รวมถึงมีการกำหนดผู้สังเกตการณ์ด้วย สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Theory of Cooperative or Collaborative Learning) ซึ่งนักการศึกษาที่เผยแพร่แนวคิดนี้คือ สลาบิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และโรเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) โดยที่จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1994, pp. 1 - 32 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2561, หน้า 98 - 99) มีความเห็นว่าการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต่อครูผู้สอน ต่อโรงเรียน และเพื่อนร่วมชั้นส่งผลต่อการเรียนรู้ เนื่องจากการจัดการศึกษาในปัจจุบันมุ่งเน้นการแข่งขันผู้เรียนจึงมักจะแย่งชิงหาผลประโยชน์มากกว่าร่วมมือกัน จึงควรมีการสนับสนุนการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และสุขภาพจิตดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การที่ผู้เรียนสามารถสร้างบทสนทนาใหม่ด้วยตนเองสอดคล้องกับแนวคิดของบลูม (สิริอร วิชชาวุธ, 2554, หน้า 132 - 134) ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ในขั้นสังเคราะห์ซึ่งเป็นการรวบรวมองค์ความรู้ย่อย ๆ มาสร้างเป็นความรู้หรือผลงานใหม่

ขั้นที่ 3 ดำเนินการแสดงและประเมินผล ก่อนจะดำเนินการแสดงครูผู้สอนต้องมีการแจ้งเกณฑ์การให้คะแนน และรูปแบบการนำเสนอให้ชัดเจนก่อน เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันของผู้เรียน มีการประเมินผลการแสดงอย่างยุติธรรม และยังเปิดโอกาสให้ผู้สังเกตการณ์หรือนักเรียนคนอื่นที่ชมการแสดงอยู่ได้มีส่วนร่วมในการประเมินและแสดงความคิดเห็น เพื่อแลกเปลี่ยนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาในครั้งต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของ ดิวอี้ โดยที่ผู้เรียนจะต้องเป็นบุคคลที่มีบทบาทมากที่สุดในการจัดการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ ซึ่งในการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่แบ่งออกเป็น 4 ด้าน หนึ่งในนั้นคือการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ทางสังคม กล่าวคือผู้เรียนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เนื่องจากการบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม การที่ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันกับเพื่อนร่วมชั้นจะช่วยขยายขอบเขตการศึกษาให้กว้างขึ้น (ทิศนา ขัมมณี, 2561, หน้า 119 - 121)

ประการที่สอง การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร โดยการนำวิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติมาใช้เป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความกล้าแสดงออก และมั่นใจในการพูดภาษาญี่ปุ่น เนื่องมาจากปัญหาของผู้เรียนคือมีโอกาสได้พูดภาษาญี่ปุ่นในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนน้อยมาก เมื่อถึงเวลาที่ต้องพูดจึงรู้สึกไม่มั่นใจ ไม่คุ้นเคย การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีความหลากหลายต่อหน้าคนหมู่มาก ในระยะแรกๆอาจมีการเขินอายบ้างแต่เมื่อผ่านไปหลายครั้งเข้าก็กลายเป็นรู้สึกเคยชินกับการพูดภาษาญี่ปุ่น สอดคล้องกับทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connectionism Theory) ซึ่งมีแนวคิดสำคัญคือ การเรียนรู้จากการลองผิดลองถูก และกฎการเรียนรู้ข้อหนึ่งที่สำคัญของธอร์นไดค์ คือ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) มีหลักการว่า เมื่อผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ถูกต้องและคงทนถาวร หรือทำงานเกิดความชำนาญ (มาลีณี จุฑาปะมา, 2554, หน้า 78 - 80)

สอดคล้องกับกับงานวิจัยของ นันทวัน หมุดปิน (2557, บทคัดย่อ) เรื่อง ผลของปีสลิโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนกับหลังเรียน และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ปีสลิโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนอุตรดิตถ์วิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดอุตรธานี จำนวน 49 คน ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 40.88 และคะแนนหลังเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 90.46 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่ตั้งไว้ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ปีสลิโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับ ดี และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ คมปกรณ์ การพิรมย์ (2556, บทคัดย่อ) เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยให้นักเรียนจำนวนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไปและศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจุมังคังราชภัฏรำไพพรรณี อำเภอภูพาน จังหวัดกาฬสินธุ์ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 22 คน ผลการวิจัย พบว่า ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูด คิดเป็นร้อยละ 74.45 นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์เฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 82 ซึ่งผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ว่าจำนวนนักเรียนอย่างน้อยร้อยละ 70 มีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากผลการวิจัยทั้งสองแสดงให้เห็นว่า บทบาทสมมติส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูด

2. ด้านเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนศรีราชา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ อยู่ในระดับเจตคติระดับมาก อธิบายได้ดังนี้

จากการนำคะแนนมาแปลผล ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมากที่สุด อันดับที่ 1 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนนี้ไม่มีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นเลย เฉลี่ย 4.63 จากการสอบถามผู้เรียนส่วนมากต้องการนำวิชาภาษาญี่ปุ่นไปใช้ในการทำงานหรือเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นจึงให้ความเห็นว่าการฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์จำลองที่แตกต่างกันออกไปจะเป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต อันดับที่ 2 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการทำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติทำให้เสียเวลาในการเรียน เฉลี่ย 4.54 สังเกตได้จากการให้ความร่วมมือในการจัดการเรียนรู้และการเตรียมการแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนนำออกมาได้อย่างดี ประกอบกับการสอบถามนักเรียนได้คำตอบว่าเป็นกิจกรรมที่สนุกกว่าการเรียนแบบท่องจำ จึงคิดว่ากิจกรรมนี้ไม่ทำให้เสียเวลาในการเรียน ความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมาก อันดับที่ 1 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนนี้ทำให้ข้าพเจ้าสับสนในเนื้อหาที่เรียน เฉลี่ย 4.43 จะเห็นได้จากคะแนนของนักเรียนในแต่ละหน่วยที่เพิ่มขึ้นเป็นลำดับแสดงให้เห็นว่านักเรียนไม่สับสนในเนื้อหาที่เรียน อันดับที่ 2 ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนนี้ขัดกับการฝึกฝนการพูดภาษาญี่ปุ่น เฉลี่ย 4.41 จะเห็นได้จากการแสดงบทบาทสมมติว่าผู้เรียนสามารถสร้างบทสนทนาและสื่อสารตามสถานการณ์ที่กำหนดได้ และความคิดเห็นที่อยู่ในระดับปานกลาง อันดับที่ 1 ข้าพเจ้ามีความมั่นใจที่จะพูดภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น เฉลี่ย 3.48 จากการสอบถามผู้เรียนให้เหตุผลว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่ยากกว่าทักษะการฟัง และจากความวิตกกังวลเรื่องสำเนียงของตนเอง แต่หากมีเวลาฝึกฝนมากกว่านี้จะทำให้พูดได้คล่องและมั่นใจขึ้น อันดับที่ 2 ข้าพเจ้าได้มีการสืบค้นหาความรู้เพิ่มเติมจากเนื้อหาที่เรียน เฉลี่ย 3.43 จากการสอบถามผู้เรียนบางส่วนให้เหตุผลว่ามีการบ่นวิชาอื่นมากและมีเวลาน้อยจึงไม่ได้สืบค้นหาความรู้เพิ่มเติมจากที่เรียนมา

หลังจากนำวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติมาช่วยในการจัดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับเจตคติระดับมาก เนื่องจากวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักคิดสร้างสรรค์ ได้ฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์ที่มีความหลากหลายซึ่งในการใช้ชีวิตประจำวันผู้เรียนแทบไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการพูด และเนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ทำให้เป็นกลุ่มผู้เรียนจึงรู้สึกผ่อนคลายกว่ากิจกรรมที่ต้องทำคนเดียวส่งผลให้ความเครียดในการเรียนลดลงก่อให้เกิดเจตคติที่ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฐิติพงศ์ เหลืองสุวรรณ (2557, หน้า 51) ซึ่งทำการศึกษาค้นคว้าผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ระดับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติอยู่ในระดับดี และได้ให้ความเห็นว่าว่าการแสดงบทบาทสมมติผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์สิ่งที่ตนเองต้องการจะพูด และเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมในการสื่อสารด้วยตนเองทำให้ผู้เรียนไม่วิตกกังวลในการใช้ภาษา เนื่องจากสามารถขอคำแนะนำจากกลุ่มเพื่อนและครูผู้สอน ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการสื่อสารเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ทำให้บรรยากาศในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นกันเองและไม่กดดัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติในครั้งแรกนักเรียนไม่เคยใช้วิธีสอนนี้มาก่อน จึงสับสนในรูปแบบและขั้นตอน ครูผู้สอนควรมีการอธิบายนักเรียนให้เข้าใจในรูปแบบ และขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้และการทดสอบ เพื่อให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจ สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ถูกต้อง

1.2 การจัดการเรียนรู้แต่ละขั้นตอน ครูควรเน้นให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ส่งเสริมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เหมาะสมต่อการทำกิจกรรม

1.3 ในการจัดการเรียนรู้และการทดสอบด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติต้องใช้เวลาค่อนข้างมาก ควรมีการปรับความยืดหยุ่นของเวลาให้เหมาะสม

1.4 ในการให้คะแนนการทดสอบภาคปฏิบัติควรกำหนดให้มีผู้ให้คะแนนสองคนและมีการตกลงเกี่ยวกับเกณฑ์ การให้คะแนนให้ชัดเจนก่อน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากการวิจัยการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดพบว่า ทักษะการพูดของผู้เรียนพัฒนาขึ้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรทำวิจัยเกี่ยวกับทักษะการพูดด้วยวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน สังคมศึกษา เป็นต้น

2.2 จากการวิจัยการใช้วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดพบว่า ทักษะการพูดของผู้เรียนพัฒนาขึ้น ผู้วิจัยจึงคิดว่าครูผู้สอนควรมีการทดลองปรับใช้ให้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเยอรมัน*. กรุงเทพฯ: สกสศ.
- คมปกรณ์ การพิมพ์. (2556). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. การค้นคว้าอิสระ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ช่อเพชร พันธุ์แสง. (2555). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. การค้นคว้าอิสระ ศศ.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ชูศรี สนิทประชากร. (2545). *วิธีสอนในระดับประถมศึกษาตามแนวหลักสูตรใหม่*. กรุงเทพฯ: วัชรการพิมพ์.
- รุติพงศ์ เหลืองสุวรรณ. (2557). *ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่อาววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทิตนา แชมมณี. (2561). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้ในการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 22). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรารัตน์ วิเชียรลม. (2554). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหลวงศึกษา*. การศึกษาอิสระ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นันทวัน หมุดปิ่น. (2557). *ผลของปพลิเคชันโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- นิวัฒน์ สุขพินิจ. (2555). *สมมุติฐาน 5 ประการของ Stephen Krashen*. เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/203450>. 11 พฤษภาคม 2560.
- มาลณี จุฑาปะมา. (2554). *จิตวิทยาการศึกษา*. บุรีรัมย์: เรวัตการพิมพ์.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2544). *แผนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ: ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- พัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัทแอลทีเพอร์สจำกัด.
- สิริอร วิชชาวุธ. (2554). *จิตวิทยาการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรพรรณ วีระวงศ์. (2554). งานวิจัย มศว. ระบุเด็กไทยเรียนอังกฤษเพื่อสอบ พูดอ่อนแอมาก แนะนำ ศธ.-สทศ. เปลี่ยน ข้อสอบ ภาษาอังกฤษ จะทำให้เด็ก-ครู-โรงเรียนเปลี่ยน ระบุครูเรียนปรับตัว ไม่ได้มุ่งพัฒนาเด็ก อยากรู้เห็น รัฐบาลฟื้นฟูโครงการทุนครู เน้นเด็กดี-เก่งเรียนครู. เข้าถึงได้จาก <http://ccapp.swu.ac.th>. 24 พฤษภาคม 2559.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- Devries, R. and Zan, B. (1992). *Study compares teachers and classroom atmospheres*. The Constructivist, Spring (1 - 2), 3 - 6.
- Dulay, H. C., Burt, M. K., & Krashen, S.D. (1982). *Language two*. Oxford: Oxford University Press.
- Johnson, R.T. & Johnson, D.W. (1994). *An overview of cooperative learning*. In J.S. Thousand, R.A. Villa & A.I. Vevin (Eds.), *Creativity and collaborative learning* (pp. 31-34). Baltimore, Maryland: Pual H. Brookes Publishing Co.

วารสารบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี